

større Skade af, at det blev opbrændt paa en honnet Maade, kan jeg ikke indse. Hvis dette Lovforslag bliver til Lov, skal Øvrigheden, naar den modtager Anmeldelse om denne mundtlige Erklæring af disse to Vidner, skønne over, om det er Vidner, hvis Erklæring kan tages for gode Varer. Det vil sige, det er Enken, der skal gøre den Anmeldelse til Øvrigheden, som her staar, at hun skal gøre. Gør hun ikke det, bliver der ingen Anmeldelse gjort, og saa kan hun rolig begrave Liget. Af med Livet er Manden jo kommen; og hvad der saa bliver af ham, tager han det ikke saa nøje med.

Justitsministeren (Alberti): Efter denne Forklaring maa jeg sige, at det er et eget Lovforslag, som det ærede Medlem har forelagt. I saadanne Tvivlstilfælde skal Øvrigheden altsaa brænde Liget, forinden det virkelig er afgjort, om det forholder sig rigtigt eller ikke, at der er afgivet en Erklæring af den paagældende om, at han har villet brændes. Lovforslaget har da den Mangel, at det ikke anviser Øvrigheden, hvorledes den, hvis det bagefter viser sig, at en saadan Erklæring ikke er afgiven, skal bære sig ad med at restaurere Liget, saa det kan blive ordentligt begravet.

Forslagsstilleren (Alfred Christensen): Efter Lovforslaget er det de efterladte, som, hvis de ere uvillige til selv at lade Liget brænde, skulle gøre Anmeldelse til Øvrigheden. Det er altsaa de eneste, der kunne sætte Øvrigheden i Virksomhed, og hvis Enken i dette Tilfælde ikke tager de gode Venners Erklæring for god og undlader at gøre Anmeldelse, men henvender sig til en Bedemand om Begravelsen, saa begraver hun sin Mand. Kun i det Tilfælde, at Øvrigheden faar med det at gøre, bliver Liget brændt, men saa er det, fordi den afgivne Erklæring tages for god af Øvrigheden.

Justitsministeren (Alberti): Efter Lovforslaget skal Enken gøre Anmeldelse for Øvrigheden i saadanne Tilfælde, hvor hun er uvillig til at lade den foreliggende Bestemmelse om Ligbrænding udføre, og Øvrigheden skal da efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem forklarer sit Lovforslag, brænde Liget. Jeg spørger da igen: Hvis det saa viser sig ved Vidneafhøringen, at Erklæringen ikke er rigtig eller ikke gyldig, hvordan skal Øvrigheden da restaurere Liget?

Forslagsstilleren (Alfred Christensen): Jeg vil i den Henseende henvise Ministeren til mange i det praktiske Liv forekommende Tilfælde, hvor det f. Eks. er er umuligt at udrede Erstatning eller tilbagelevere Ting, fordi de paagældende Ting ere gaaede til Grunde. Det er virkelig ikke noget at gøre store Spekulationer over. Det er noget, der hænder hver Dag, at man ikke kan tage alle Konsekvenserne af enhver Ting.

Justitsministeren (Alberti): Her drejer det sig om noget, der slet ikke kan erstattes med Penge. Det ærede Medlem vil dog ikke være saa materiel at henvise Enken til at faa en Erstatning og saa begrave en Pose Penge i Stedet for sin Mand.

Forslagsstilleren (Alfred Christensen): Jeg vil aldrig raade en Enke til at begrave sine Penge, men derimod til at sætte dem i en god Sparekasse.

Zahle: Det glædede mig meget at høre den højtærede Justitsminister gøre den Fortolkning gældende af § 4 i Lov af 1. April 1892 om Ligbrænding, at man ogsaa for en enkelt Person eller enkelt Familie kunde faa godkendt af Justitsministeriet et særligt Rum til Opbevarelse af en afdøds Aske. Naar der hidtil ikke i noget Tilfælde har foreligget Begæring om at faa Lov til at indrette et saadant Rum, er det sikkert, fordi man altid har forstaaet § 4 i denne Lov saaledes, at der ved det Rum, der omtales, sigtedes til et Rum, der i al Almindelighed var indrettet til at modtage saadanne Urner. Min gode Villie til at være enig med den højtærede Justitsminister — god Villie drager jo stort Læs — faar mig imidlertid til at slutte mig til den højtærede Ministers Fortolkning, og jeg haaber, at det skal være muligt at opretholde denne Fortolkning. Desværre vil det imidlertid kunne blive en Sag, Domstolene skulle afgøre, og jeg føler mig ikke aldeles tryk for, at Domstolene ville give Justitsministeren Medhold i hans Opfattelse. Hvis det foreliggende Lovforslag kommer til Overvejelse i et Udvalg, vil jeg rette en Anmodning til Udvalget om at have sin Opmærksomhed henvendt paa, at § 4 i Lov af 1. April 1892 maa blive ændret saaledes, at den Opfattelse, Justitsministeren har af denne Lovbestemmelses Indhold, kan blive ganske utvivlsom. Det tror jeg ikke, den er nu.